

BÖLÜM

Devrilmiş bir gökdeleni, hatta belki de Özgürlük Heykeli'ni görmeyi umarak denizin derinliklerine uzanan kanyona dikkatle baktım. Ancak eski Doğu Sahili'nden hiç iz yoktu. Sadece karanlığa inen bir boşluk vardı.

Yanımdan yanardöner bir ışık topu geçti. Bu, ardında neon mavisi bir iz bırakan vampir mürekkep balığıydı. Başlığımın etrafını parlak bir bulut sardı. Onu dağıtmamaya dikkat ederek büyülenmiş bir halde kendimi akıntıya bıraktım. Geçitten ortaya çıkan bir dizi yeşil kıvılcım gördüğümde bu büyü'nün etkisinden kurtuldum. Bedenimdeki tüm kaslar gergin bir halde geri çekildim. Sadece tek bir balık, zümrüt gibi ışıldar ve sürü halinde dolaşırdı: yeşil camgöz. Otuz santimetre uzunluğunda ve piranalar kadar öldürücü olan bu köpek balıkları, kendilerinden yirmi kat büyük bir şeyi bile parçalayabilirlerdi. Bir insana ne yapabileceklerini düşünün artık.

Bu derinlikte olsam bile geldiklerini görmeliydim. Mürekkep balığının o göz alıcı mürekkebini, bir yırtıcının yönünü değiştirmek için fışkırttığını anlamam gerekirdi. Başımın etrafındaki bu mavi bulut yüzünden, başlığımın

tepe lambası artık çok daha parlak bir işaret ışığı işlevi görüyordu. Bileğimdeki ekrana dokunarak ışığı hemen kapattım, ama çok geç kalmıştım; köpek balıkları için akşam yemeği vakti çoktan gelmişti.

Kemerimden bir işaret fişeği tabancası çıkardım ve onu, yeşil renkteki o elektriksel çılgınlığın ortasına doğru ateşledim. Hemen ardından kanyonun üstünde bir ışık patlaması oldu ve köpek balıklarını şok edip hareketsiz bıraktı; gözleri ve dişleri parıl parıl parlıyordu. Vatoz şeklindeki dalış tahtamın çapasını hızla çamurdan çıkarıp tahtanın üstüne çıktım. Yüzükoyun tahtaya uzanıp bacaklarımı iki yandan salladım ve tutacaklardan kavrayıp ardımda büyük bir anafor bırakarak kalkış yaptım.

Tehlikeden uzaklaşmış sayılmazdım. Fişeğin ışığı söner sönmez, balinanın üzerine yapışan çöpçü balıkları gibi, köpek balıkları da benim üstüme atılacaktı. Kendimi deniz tabanındaki kalın balçığa gömmeyi düşündüm. Kaya büyüklüğündeki deniztaraklarıyla birlikte yere uzanmak önceden işe yaramıştı. Omzumun üstünden arkaya bakma riskini göze aldım. Beklediğim gibi, karanlıkta yıldızlar ışıldıyordu. Kötü niyetli küçük yıldızlar, köpek balıklarının, bana gelen yolu bulmasında yardımcı oluyordu.

Tahtayı yana yatırıp pike yaparken başımın üzerindeki lambaları yaktığımda çıkan ışık, bir metalden yansıdı. Bir denizaltı! Ona çarpıp baş aşağı devrildim. Sırtüstü yere çarptığım anda, tahtanın tutacakları parmaklarımın arasından kaydı. Çaresizce bir şeylere tutunmaya çalışarak

denizaltının eğimli gövdesi boyunca kaymaya başladım. Ta ki ayaklarım tampona çarpıp aniden durana kadar. Sakinleşmem ise daha uzun sürdü.

Bir sürücüsü olmadığında, tahta otomatik olarak kapanıyordu. Onu daha sonra aramalıyım. Şu anda gizlenmem gerekiyordu. Peki ama bu denizaltı neden tek bir ışığı bile yanmaksızın denizin dibinde öylece duruyordu? Acaba bir enkaz mıydı? Eğer öyleyse batalı çok olmamıştı. Parlak metal gövdesinde kaya midyelerinden eser yoktu.

Hava kabinine açılan daire şeklindeki kapıyı bulana kadar tamponun üstünde ilerledim. Panel kapak, tek bir menteşenin ucunda asılı kalmıştı ve kenarlarında çizgi çizgi levye izleri vardı. Bu izlere şaşırıp tereddüt ettim, ama aniden denizaltının gövdesi zümrüt yeşili bir ışıkla parıldadı.

Giriş tuşuna bastım. Kapı, göz kapağı gibi açıldı ve küçük bölmeye deniz suyu doldu. Hava kabinine dalarken, dört bir yandan hızla bana doğru gelen köpek balıklarına bakmak için etrafımda döndüm. İçerideki düğmeye iki elimle vurdum. Kapak kenetlenip bölme kapandığında köpek balıkları küçük torpidolar gibi kapıyı dövmeye başladı. Sanki ölüm kapıyı çalıyordu. Bölmenin içine çöküp sırtıttım. Yırtıcılardan kaçmaktan başka hiçbir şey nabzımı böyle hızlandıramazdı.

Kaç tane kuralı çiğnemiştım? Soğukölüm Kanyonu'nu tek başına ziyaret etmek: yasak. Üstelik sadece bir vatoz tahtasıyla: kesinlikle yasak. Terk edilmiş bir denizaltının

içine girmek: sonar ekranın dışında kalan alanlarda yasak. Ne var ki şimdi köpek balıkları gidene kadar gizlenmek zorundayım. Yapılacak en akıllıca şey buydu. Ve güvenli. Ailem burada olduğumu veya köpek balıklarıyla yaşadığım bu durumu öğreneceğinden değil. Bu bölgede dolanan bir haydutlar çetesi olduğu sürece endişelenmeleri için yeterli sebep zaten var.

Deniz suyunun son damlası da ızgara şeklindeki zemin-den akıp gittiğinde, başlığımı arkaya doğru yatırıp nefes aldım. Hava kokuyordu, ama işe yaradı: Akciğerlerimdeki oksijen dolu sıvı buharlaştı. El fenerimi yakıp bir sonraki bölmeyi açtım ve başkasına ait bir kâbusun tam ortasına adımımı attım.

Makine dairesinin her yerinden kan damlıyordu. Duvarlardan, banklardan, dolaplardan... Kan, yere dağılmış olan gözlem aletlerinin etrafında ıslak ve parlak birikintiler oluşturmuştu. Sanki burnumu dolduran metalik kokuyu azaltacakmış gibi, soluk alıp verişimi yavaşlattım. İçeride, balina avlama gemisinin kanla kayganlaşmış güvertesini çağrıştıran pis bir koku vardı... *Birkaç balıkçı burada büyük bir şey kesmiş, o kadar*, dedim kendi kendime. Aybalığı veya kılıçbalığı olmalıydı. Paniğe kapılacak bir şey yoktu. Sadece... Yavaş yavaş odanın içine ilerledim. Ne kadar debelenirse debelensin, ölmekte olan bir balık, silah rafını boşaltıp duvarı böyle parçalayamazdı.

Devrilmiş rafın etrafından dolanıp ışığımı, altüst edilmiş açık dolaplara çevirdim ve giysimin boyun bileziğini

çekistirdim. Genelde başlık dalış giysimin arkasında asılı dururken beni rahatsız etmezdi, ama şimdi ağırlığıyla nefesimi tıkıyordu. İçeri girmenin bir yolunu bulmak için denizaltının gövdesine çarpıp duran köpek balıkları da sınırlarımı bozuyordu.

Köpek balıklarının çarpmaları durur durmaz yukarıya, gün ışığının ulaştığı yerlere çıkıp şu anda yapıyor olmam gerektiği gibi, akşam yemeği için avlanacaktım. Ancak sesler durmadı. Aksine daha da yükseldi. Daha kötüsü, fark ettim ki ses çıkaran şey sadece köpek balıkları değildi, bir de...

Ayak sesleri vardı.

El fenerimi kapatıp karanlığın beni kuşatmasına izin verdim. Denizaltı ürkütücü ve kanla dolu olabilirdi, ama koridorda gezinen bir hayalet olamazdı. Sessizce eldivenlerimi çıkarıp sırtımdaki zıpkını aldım.

Hayaletler gerçek değildi. Ama haydutlar öyleydi.

Buz Alevi Çetesi aylardır, buralardan geçen bütün ikmal gemilerini talan ederek terör estiriyordu. Onlarla tesadüfen karşılaşsam acaba ne olur, diye defalarca düşünmüştüm.

Görünüşe göre şimdi bu şansı yakalamak üzereydim.

Soğuk metal, parmaklarımın arasından kayıp düşebilir diye zıpkını omzuma dayadım. Silah gürültüyle yere çarpmadan hemen önce, boşluğu kavramaya çalışan elim zıpkını askısından yakaladı. Koridordaki adımlar birden hızlandı.

Bir kasanın arkasına çöküp kapıya doğru nişan aldım. Adımlar yaklaşıncı, parmağımı tetiğe yerleştirdim. Soluk alıp verişimi yavaşlatmaya çalıştım, ama kolumu bir türlü

sabitleyemiyordum. Bu, aç bir kaplan köpek balığını avlamak için gereken şeydi. Alçak bir haydut bile olsa bir insanı şişlemeye cesaretim olup olmadığını ise bilmiyordum. Aniden bir el fenerinin ışığı odada dolaşmaya başladı ve gözlerimi kamaştırarak yüzümü yalayıp geçti. Zıpkınımı doğrulttuğumda, karşı taraftan bir çığlık koptu ve ışık söndü. Ayağa kalktım, denizaltının köprüsünde yankılanan ayak seslerini takip ederek hızla koridora koştum.

O çığlık, bir hayduda ait olamazdı.

Bir kız olmalıydı.

“Sana zarar vermeyeceğim!” diye bağırdım.

Yanıt gelmedi.

“Bak.” Fenerimin ışığını, kılıfına sokmakta olduğum zıpkınıma çevirdim. “Sakın korkma.”

Makine dairesi gibi, köprü de altüst olmuştu. Neyse ki kan birikintileri yoktu. Ama ekipman konsolları boşaltılmıştı ve tavandan kablolar sarkıyordu. Bir grup kablo, su yosunu gibi salınıyor ve bana, az önce birinin geçtiğini anlatıyordu. Kabloları kenara ittiğimde bir ışık belirdi ve ince bir ses sertçe sordu: “Kimsin sen?”

Şaşkınlıkla fenerimin ışığını sesin geldiği yöne doğru çevirdim. Ama koyu renkli uzun saç örgüsü sallanırken ıslık gibi ses çıkaran bir kız, uzun adımlarla bana doğru yürümeye başlayınca yanıtlım buharlaşıp gitti.

“Beni korkuttun!” dedi. Bir eliyle fenerini, diğeriyle de yeşil bir bıçağı kavramıştı. Direnci zayıf görünüyordu, ama soluk mavi gözleri meydan okurcasına alevlenmişti.

Şaşkınlık içinde olmama rağmen, “Üzgünüm,” demeyi başardım. Benim yaşlarımda –on beşinde gibi– görünüyordu. Yalnız en hayret verici olan, onun Sular Üstü’nden olmasıydı. Bundan hiç şüphem yoktu. Pembe yanakları ve derisi soyulan burnu, kesinlikle morötesi ışınların eseri idi.

Tereddütle kekeleydi: “Sen hayalet misin?”

İçten içe sakinleşmiştim. Bir kerecik olsun, bana kendimi ucube gibi hissettirmeyecek bir Üsttarafılı’yla tanışmak isterdim. Oysa ben onların güneş yanıklarına bir şey demiyordum.

En kötü şeye hazırlanır gibi omuzlarını kaldırdı. “Öylesin, değil mi?”

Ne yapacağını görmek için az kalsın başımla onaylayacaktım. Ama bunun yerine, “Ben canlıyım ve insanım. Tıpkı senin gibi,” dedim.

“Parlıyorsun,” diyerek beni suçladı.

Işık yüzünden tenim parlıyordu. Bu beni hayalet yapmazdı. İskeletor veya çukur gözlü de değildim. Çiftlikte çalışırken kaslarım gelişmişti ve gözlerim de yosun yeşilinin normal bir tonuydu. “Parlamıyorum,” dedim. “Buna ışıltı denir.” Sesimin çok savunmacı çıkmamasına çalıştım. “Işık saçan balık yediğimiz için olur.”

Yavaşça, biraz daha yaklaştı. “İnsanlar, karanlıkta parlayan balık yemezler.”

“Biz burada, aşağıda yeriz.”

“Sahi mi? Bu çok...” İleri doğru sıçrayıp göğsümü el feneriyle dürttü. Ben acıyla nefesimi tutarken o daha yüksek

sesle nefes almaya başladı. “Hay canına yandığım! Sen gerçeksın.”

İğneleyici bir yanıt bile veremeyecek durumdaydım. Bunun tek nedeni o darbeyle ciğerlerimdeki havayı alması değil, ayrıca el fenerinin içimden geçeceğini düşündüğüne inanmamamdı. Yine de insan olup olmadığını bıçağıyla sınamaya kalkmadığı için şanslıydım.

“Sandım ki,” diye kekeledi, “yani karanlıkta sen...”

“Ben parlamıyorum.”

Yeşil bıçağını kılıfına sokarken, “Hayır,” diye yanıt verdi hızlıca. “Elbette parlamıyorsun. Çok özür dilerim. İyi misin?” Uzun kâküllerini gözünün önünden çekerek tekrar yaklaştı.

“Herhalde ölmem.” Gerçi yarına kadar çamur yiyen denizhiyari büyüklüğünde bir morartıya sahip olacaktım.

“İçeri girdiğinde kanları gördün mü?” diye sordu.

“Muhtemelen balık kanıdır.” En azından öyle umuyordum. Üsttarafllıların çoğu gibi o da insanın çok yakınında duruyordu. Etrafımdaki oksijeni içine çektiğini hissedebiliyordum ve bu başımı döndürüyordu. Geriye çekildim. “Burada ne yapıyorsun?”

“Belki ağabeyimin denizaltısıdır diye girdim bunun içine. Şimdi de öyle olmamasını umuyorum...” Fenerinin ışığını, altüst olmuş konsolların üzerinde dolaştırdı. “Burada, aşağıda bir yerlerde manganez nodülü çıkarıyor.”

“Siyah inci. Biz onlara böyle deriz... Yani madenciler öyle der. Ağabeyin gibi. Bir dakika, yani yalnız olduğunu mu söylüyorsun?”